

ğadan kopartıp tüm evrene hükmedebilen bir merkezîyet vermesi sonucu insan etrafındaki her şeyden çalınan ruhla, ruhsuz ve cansız kalan bir evrenin ortasında, yaşam sisteminin bütünlüğünden kopmuşluğu ve yalnız meta üretimi üzerinden işe koşulanmışlığıyla kendi ruhsuzluğuna mahkum kılınmıştır. Bedeni yalnızca işlevleri üzerinden ele alan modern kültürde insan, bu şekilde bir beden, bir bedende olmanın ne anlama geldiğini hissetmekten uzak, gücüne, neye muktedir olduğuna yönelik hiçbir bilgi sahibi olmadığı; bedeninden koptuğu bir yaşama koşulanır.

Bedensel-oyun pratikleriyle geçen 30 yıl boyunca Musafar eti, kanı ve çektiği acılar aracılığıyla bedenini ne olduğunu keşfe açılır. Bedeni "gerçekte ne olduğumuza dair bilgiyi bize tek verebilecek olan ruha açılan kapı" olarak tanımlar. Beden aracılığıyla bedenini ötesine geçmeyi, yaşamın özüne bakmayı amaçlar. Musafar'ın bedenle ilgili araştırmalarının temel güzergahı, yaşamı bütünsel bir bakış açısıyla değerlendiren yerli kabile kültürleri üzerinden yürür. Yerli olmayan biri olarak amacının bu kültürleri onurlandırmak ve değerlerini ortaya çıkarmak olduğunun altını çizer.

"Sun Dance", "O-Kee-pa" gibi yerli kültürlerde yer alan birçok ritüeli gerçekleştirmiş/gerçekleştiriyor olsa da yaptığının aynı şey olmadığını, 'performe' ettiğinin bir kabile/yerli ritüeli olmadığını bilinmesini ister. Bunu defalarca açık açık ifade eder.

Birçok farklı coğrafya ve kültürden ayınları, ritüelleri ve törenleri uygulayan Musafar, ideolojik ve sosyo-politik bir kurgu olan beden ve onun kadar bir kurgu olan duygular ve özellikle bir sınırdı-duyu olarak acıyı, egemen değerlerden sökerek yeniden tanımlar. Acı ona göre "henüz yargılanmamış bir kelimedir. Acı, kişinin ne beklediği, ne de istediği yoğun bir duyusamadır." Musafar'ın pratiğinde acıya yaklaşmak bedene ve yaşama yaklaşmak, kendini ve canlı olmanın anlamını keşfetmektir.

Musafar, 30 yıl boyunca 'dolapta' sürdürdüğü bedensel-oyun/ritüeller sırasında bir yandan Güney Dakota'da elektrik mühendisliği lisansını ardından San Francisco'da teknik tiyatro ve yaratıcı yazarlık yüksek lisansını tamamlar. 1952-1954 yılları arasında orduda eğitimlik, bir tiyatrodan dans eğitmenliği gibi çeşitli görevler üstlenir ve uzun yıllar yer alacağı reklamcılık alanında yöneticilik yapmaya başlar. Musafar'ın San Francisco'da queer, fetiş ve SM topluluklar ile tanışmasıyla bu kültürler ile hayatının sonuna kadar sürecek olan teması başlar. 65 yılında o zamana kadar uygulayacak bir dövme bulamadığı için yaptıramadığı, sırtından kalçasına kadar inen kabile tarzı dövmesini yapabilecek kişiyi, yani Davy Jones'u bulur. Keza o zamana kadar bulunduğu dövmeçiler, kabile dövmesini Batı'da uygulamayan bir dövme formu olduğu için estetik ve kültürel yargılarla yapmayı reddeder.

Bu dövme, uyguladığı bedensel ayınların birinde gördüğü bir görüdü. Musafar, piercing ve dövme bedeni sihirle işaretlemek olarak bakar. Dövmenin figüratif olmaması, resimsellik içermemesi, yalnızca kişinin kendisinin gördüğü bir görüden yola çıkması gerektiğini savunur çünkü dövme ona göre bedeni süslemek dayanan bir uygulama değildir. Dövme yaptırmak, ona göre kişiyi hayatının yeni bir evresine uyumlayacak bir geçiş ritüelidir. Hayatı boyunca bedende bırakılan izlere ve yapılan müdahalelere dair bu bakışı açısını koruyacak olan Musafar yıllar sonra piercing ve dövme tekniklerini öğretmek için açacağı okulda aynı bakış açısıyla hareket eder. Gençlik yıllarında hayalini dahi kuramayacağı bir şekilde bir topluluk oluşturmayı başarmış olsa ve bundan duyduğu minneti sıklıkla ifade etse de herkesle çalışmaz, çalışacağı dövme ve piercing sanatçılarını bu yaklaşıma uygun şekilde seçer.

Musafar'ın, Batı'da yapılan ilk kabile tarzı dövme olan dövmesini yapan Davy Jones ile yolculuğu daha sonraları "Kavadi" dansını yapmasıyla devam eder. Musafar, Kavadi dansı diye adlandırdığı dansın ilhamını Hindistan'da Hindu'lar tarafından yapılan bir ritüel olan "Kavadi" den alır.

"Kavadi" dansından gün boyu süren bir bedenini dışında olma deneyimi olarak bahseder Musafar. Ardından göğsünden iki kanca ile tavana asılmasına dayanan "O-Kee-pa" ritüelini de yine Jones'un yardımıyla yapar. Bu Musafar'ın ilkinin 1963, ikincisini 64 yılında uyguladığı "O-Kee-pa" ritüelini üçüncü uygulayışıdır. Amerikan yerli halkının "O-Kee-Pa" süspansiyonu diye adlandırdığı ritüel göğüs kısmının yatay olarak kancalanmasıdır.

Önceki her iki uygulama gibi bu da bir evde, kapalı alanda geçer, öncekilerden aldığı deneyim ile yanında bir Ka-See-Ka (Ka-See-Ka'lar askı deneyimi sırasında kişinin başına bir şey geldiği durumlarda destek vermeye hazır beklerler) olmadan yapmama kararı vermiş, uygun kişi için beklemiştir.

Musafar ilk "O-Kee-Pa" ritüelini "O-KEE-PA, A Religious Ceremony and Other Customs of the Mandans" adlı George Catlin'in kaleme aldığı kitapta yer alan notlar ve çizimlerden yola

çıkarak gerçekleştirir. Kuzey Amerika yerlilerinin hayatını gözlemleyen şair ve yazar Catlin bu kitabı 1832 yazında Mandan kabilesiyle geçirdiği dönemde yazmıştır.

Musafar, bu deneme öncesi, 12 gün oruç tutarak bedenini hazırlamaya çalışmıştır. Her iki göğsüne taktığı ev yapımı bir vida delici ile paslanmaz çelik telden oluşan piercingleri yerleştirmesi saatler sürmüş ve bu sırada kısa bir trans yaşamıştır. Ardından yarım saat gibi bir sürede kitap yığından oluşan basamaktan kendini iki göğsünden asılı olarak bırakmış, bu şekilde ağırlığının yüzde 80 civarını bıraktığında yaşadığı acının etkisiyle paniğe kapılarak bilincini kaybetmek üzereyken demesini sonlandırmıştır. Bir yıl sonra bu deneyimle kendine daha uzun bir ön-hazırlık süreci vermiş ve "O-Kee-pa" gününde bir önceki sene yaptığı piercingleri daha deneyimli bir şekilde takmış ve kendine bir saat, belki daha fazla zaman vererek yavaş yavaş askıya kendini bırakmış lakin her ne kadar bir önceki deneyiminden bedeninde hissedeceği ateş hissini bilse de göğsünde hissettiği yanma hissiyle askıdan kendini indirmiştir. Catlin'in kitabına dayanan bilgilere göre askı göğüs bölgesinden iki kanca/piercing ile olduğunda askıda yirmi dakikadan fazla geçirmek ölüme yahut ciddi hasarlara neden olabilir ve bu uygulamayı bir Ka-See-Ka'sız yapmak yine aynı şekilde tehlikelidir. Bu iki deneyimin ardından 67'de uzun bir hazırlık ve sıkı bir oruçla geçen bir gecenin ardından-bir gün önceden uygulama sırasında başına bir şey geldiği takdirde sorumluluğu üzerine aldığı ifade eden bir yazıyı da yazıp imzalayarak bunu Jones'a verir. Sabah 6.00'da hazırdır. Göğsüne piercingleri yerleştirir ve bu üçüncü seferki deneyimini "Bu sefer acı yoktu, bedenim bunu istiyordu" şeklinde ifade eder.

Jones, Musafar'ın talimatlarına göre onu yavaşça bir noktaya kadar kaldırdı. Musafar her kalkışta bedenini, nefesini hissedip zaman zaman hissettiği panik hissini geçirerek hareketsizliğe ulaşır ve her sakinleştiğinde ve hazır olduğunda Jones'a "Yukarı" der. Bir noktada Musafar artık acı duymadığı ve kendini dışarıdan gözlemleyebildiği bir bilinç seviyesine gelmiştir lakin bir sonraki "yukarı" diyişinde acı geri gelir. Musafar "Limitlerime ulaşmıştım ve piercinglerde neredeyse tüm ağırlığımla şimdi ya kendimi askıya salma ya vazgeçme kararı vermeliydim" der ve devam etme kararı alır.

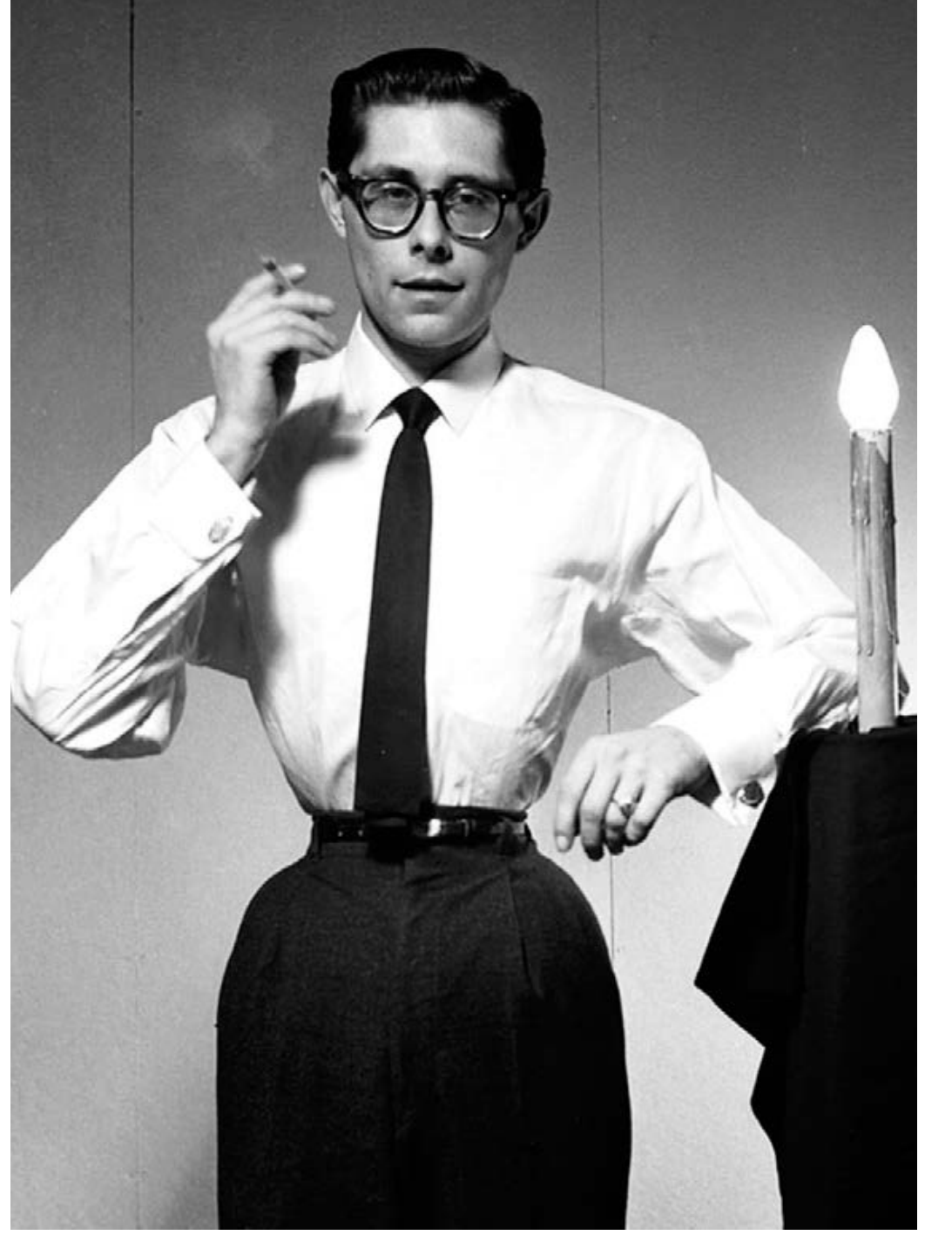
Kısa bir an sonra karanlık bir tünelin sonunda her yana parlıtısını yayan bir Beyaz ışık topu görünür. Beyaz ışıkla konuşur, "Sadece sen mi varsın?" sorusu beyaz ışık tarafından "Elbette hayır, her birimiz bir beyaz ışığız ama her birimiz biriz. Ve her birimiz tüm dünyayı yahut evreni yaratacak veya yok edecek yeterli güce sahibiz. İzin ver, göstereyim." Musafar o andan sonra ne olduğunu anlatamıyor, "Yalnız Yüce Düzen'e eşlik eden yaratılmış ve yaratılmamış her şeyi içeren inanılmaz bir turdaydım" diye ifade ediyor.

Devamında Beyaz Işık'tan onu kucaklamasını istediğinde reddedildiğini, bunu yaparsa geriye döneceğini, görevinin biteceği zamana kadar orada kalması gerektiğini söylediğini aktarıyor. Sonraki anda Musafar, Jones ve ritüel boyu orada olan Jones'un bir arkadaşının yanında yerde yatıyordu. 1982 yılında uygulayacağı "Sun Dance" sırasında da Beyaz ışık'la temasından bahseden Musafar, O-Kee-Pa deneyiminden sonra başka biri olduğunu, kökten dönüştürücü bir deneyim olduğunu, sonraki 72 saat boyunca uyumadığını ve bedeninin ve zihninin harika işlediğini anlatır.

1970'lerde Kalifornia'ya taşınır. O yıllarda gerçek adı Richard Simonton olan ama Doug Malloy ismiyle tanınan Amerika'lı iş adamı ve girişimci Doug Malloy'la tanışır. Başta piercing ve dövme olmak üzere tüm bedeni dönüştürme tekniklerini destekleyen Malloy bu tekniklerin çağdaş yaşamda yer bulması için öncülük eder. Malloy ve Musafar birbirleriyle icat ettikleri metotları, keşfettikleri püf noktalarını, deneyimlerini paylaşırlar. 1977'de hem kendi hayatını hem beden-dönüştürücü hareketinin tarihini değiştirecek olan, Nevada, Reno'da düzenlenen ve 500 kadar kişinin katıldığı "International Tattoo Convention" adlı etkinlikte göğsünün iki yanında bulunan piercinglere bağlı bir ip ile kendini bir oryantal dansçının göbeğine bağlar. Dövmeleri, piercingleri, yaptıklarını ortaya döktüğü bu açılma performansı öncesi ailesinin ona verdiği ismi bırakarak gerçekten yaşamış olan bir Sufi'nin Fakir Musafar'ın ismini alır.

Göğsünde geniş kalıcı piercinglerin yer aldığı, altı kamayı derin dokularına kadar sokabilen, üst ve alt kollarında bulunan büyük piercinglerle kendini at nalına bağlayan ve bu şekilde 18 yıl geçirmiş olan Fakir Musafar, 12. yüzyıl İran'ında "Beden aracılığıyla Tanrı hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz" demiş lakin mesajı anlaşılmamıştır. Musafar bu Sufi bilgeden sekiz yıl sonra, bu mesajın elçiliğini üstlenir.

İlk defa 1983 yılında Jim Ward ile beraber Kuzey Dakota'da, yerlilerin eskiden "Sun Dance" gerçekleştirildiği bölgede bir Siyu (Stoux- Kuzey Amerika'da önceleri Superior Gölü

BU BEDEN BENİM

Musafar'ın anne ve babası üç günlük evden uzaklaşınca Eskimoların uyguladığı bir pratiği denemeye karar verir. Kayışlarla tüm bedenini evlerinin kömür-lüğünün duvarına bağlar. Yalnızca başını tamamen serbest hareket ettirebileceği bir şekilde açıkta bırakır. Bu şekilde saatler geçirmesiyle bedenine yayılan 'bir başka' uyuşuklukla önce panikler. Ardından bir noktada kendini bırakarak, kendini dışarıdan görmeye başlar. Geçmişe ya da geleceğe gidebileceğini, yerin altına yahut dışarıya çıkabileceğini fark eder. Musafar için bu deneyim dönüştürücü olur. Bedeninin kendisine ait olduğunu ve onun aracılığıyla akan yaşam enerjisinin ifade etmek için kullanabileceği kavrar. Ona ait olan, işaretleyebileceği, yaşayan bir tuvaldir bedeni, biçimlendirebileceği yaşayan bir kildir...

çevresinde yaşayan, Kızılderili kabilesi) ritüeli olan "Sun Dance" gerçekleştirir.

Ritüel, kendini göğsüne saptığı bir şişi iğneyle ağaca bağlamaktan ve et kendiliğinden yırtılana kadar ritmik hareketlerle kendini çekip geri bırakmaya dayanır. Ne kadar sert değil, ne kadar yavaş yapıldığı önemli olan ritüeli Ward ve Musafar 3-4 saat arası bir zaman boyunca uygular. Güneşin doğuşunu karşılayan bir ritüel olan "Sun Dance" ardından gelecek olan "O-Kee-pa"nın ön hazırlığıdır aynı zamanda. "Sun Dance" boyunca bedene yayılarak doğal endorfin salgısına neden olur. Ward ile beraber gerçekleştirdikleri "Sun Dance" in ardından Musafar o yıllarda artık sürekli bir delik haline gelen göğsündeki iki piercing yerine geçirdiği piercinglerle kendini ağaca bağlar. Ward'ın Ka-See-Ka'lığında ağırlığını tamamen bıraktığı 20 dakikayı ağaçta, asılı geçiren Musafar burada bir Beyaz ışık deneyimi daha yaşar. Beyaz Işık'ı görünür, yanına gitmek istediğinde ışık yine izin vermez ve oradan dönüş olmadığını söyler. Musafar tüm bu "O-Kee-pa" ve "Sun Dance" deneyimlerinin annesinin evinde kömürlüğe yaşadığı yaşam dönüştürücü etkiyi yarattığını söyler. Ward ve Musafar'ın bu ritüeli Charles Gatewood kameraya kaydeder.

Musafar aynı yıl Andrea Juno ve Bud "Viking" Navarro ile tanışarak onlara 1940'lardan beri kendi bedeniyle girdiği oyunların fotoğraflarını göstermesiyle Modern primitivizm akımının doğuracak olan "Modern primitivizm" (1989) kitabının temellerinin atılmasına neden olur. Modern primitif kavramını yaratan Musafar bu kavramı hayata zihni üzerinden değil, bedeni üzerinden yaklaşan, ilkel içgüdüleriyle hareket eden ve yerli kabile kültürlerinde olduğu gibi, bedenini iç dünyasından yola çıkarak dövme, piercing uygulamalarıyla üzerinde izler bırakarak dönüştüren kabileden-olmayan kişi olarak açıklar.

"Intensive School", "Body Play" ve Yeni Bir Kabile Yaratmak

Bir kabilesi olmayanlar olarak kendi kabilemizi yaratmalıyız" olarak ifade ettiği bir komünite yaratma arzusunu taşıyan Musafar'ın, neopagan ve queer bir hareket olan "modern Primitivizm" hareketi sonraki yıllarda hızla büyürken 91 yılında hareket büyük faydası olacak iki adım daha atar: Piercing, dövme, bedeni yakarak işaretlemeye dayanan branding gibi tekniklere dair ders ve atölyelerin düzenlendiği o yıllarda bu alandaki tek okul olan "Fakir's Intensive School"u kurar.

O yıllarda neredeyse 50 yıllık deneyimini bu okulda paylaşan Musafar'ın atölyeleri aynı zamanda toplumsal normun içerisine dahil olmayan kişilerin birbirlerini sevdiği ve kolladığı güvenli alanlar yaratır.

1992 yılında ise 1999 yılına kadar basılı, 1999-2000 arasında online olarak yayınlanacak olan Body Play adlı dergide dövme, piercing, bedensel-oyun, bedeni-dönüştürme sanatçılarının hikayelerini paylaşacakları bir alan yaratır. Bir kapağında Annie Sprinkle'in da yer aldığı Body Play modern primitivizm ve bedeni-dönüştürme, bedensel-oyun hareketlerinin yayılmasında, insanların

cesaretlenmesinde ve ortaya çıkmasında rol oynar.

Dövme ve piercing komünitesini bir azınlık olarak tanımlayan Musafar Fakir Intensive School ile ve Body Play ile olduğu kadar performansları, konuşmaları, yazıları, fotoğrafları ve dahil olduğu belgeseller ile de bedensel-oyun ve modern primitivizm akımlarını güçlendirmeye devam eder. 1999'da Annie Sprinkle's Benefit Show ve Los Angeles Fetish Ball'da bir grup performansı yapar. Tüm hayatı boyunca bedeni dönüştürme pratiklerinin köklerini ve beden/ruh arasında kurduğu bağı atlamamak konusunda hassas olan Musafar, bu yolda performans sanatında kesişen pratiklerde bulunduğu Stelarc'a yalnızca siber bedenle ilgilenip uyguladığı tekniklerin ruh ile bağını kurmadığı ve kökenlerinin hakkını teslim etmediği üzerinden eleştirilmiş, Stelarc'a attığı yaptıklarını neden yaptığını soran birkaç e-mail cevap alamamasından sonra bir televizyon programında karşılaşmasıyla sorularını yüzüne iletmıştır.

Katıldığı birçok seminer, konferans ve konuşmada bugün birçok uygulayıcısının bir bağ kurmacığı kabile kültürlerine verdiği referansla bedeni dönüştürmenin nasıl bir kültür ve değerler ekonomisi içerisinde yaratıldığını hatırlatmış, Fakir Intensive School'da verdiği eğitimlerde beden dönüşümü uygulamalarını samanik ritüellere çevirerek gerçekleştirmiş. Piercing, dövme yahut diğer uygulamalar ile bedene bırakılan izin bir sihir olduğundan, bu sihrin uygulanan kişi için dönüştürücü etkisinden bahsetmiştir. Tüm bunlarla Musafar yalnızca Amerika'dan ABD'ye giden kolonyal tarihi değil, modern ve 'modern-sonrası' nın büyüü kaçmış çağına dair arzudan estetiğe, korkudan toplumsal onaya yayılan birçok konuda sayısız soru açmıştır. Musafar'ın açtığı başlıklar, yankılandığı sorular öyle derin ve yaptıkları o kadar çok ki, bu yazı git-gide derinleşerek daha bir hayli sürebilir lakin Musafar'ın kendi sözleriyle, veda mektubuyla bitirmek istiyorum ve yazıyı: "Sevgili takipçilerim, fanlarım, öğrencilerim ve canım arkadaşlarım, Fakir'in raf ömrünün sonuna yaklaşmış size bildirme zamanı geldi. Geçtiğimiz ekim ayından beri dördüncü seviye akciğer kanseriyle mücadele ediyorum. Nihayete erme tarihimin yakımdayım.

Varlığımın dokunduğu ve beni izleyen her birinizi tanıtmaktan ve beden ritüelleri ve piercinglerini kucaklayan bunca baş döndürücü, eğlenceli, aydınlatıcı ve nefis deneyim görmekten duyduğum minneti ve onuru anlatabilecek sözcüklere sahip değilim. Modern primitiflere dair erken vizyonunun en geniş hayallerimin ötesine yayılmasını, tutku ve pratiklerimizin tüm dünya ölçeğinde fenomenler olarak yayılacağına hayal bile edemedim. Sanatımızı, zanaatımızı ve ritüel pratiklerimizi sahiplendiğimizi, büyüttüğünüz ve cisimleştirdiğimizi için teşekkür ederim. Onlar tüm dünyanın kültürel manzarasını değiştirdiler. Sizin için de gelecekte yararlı olsunlar.

..."

İşik içinde buluşmak arzusuyla, Sonsuz minnet ve hayranlıkla...